

ubeluffes fra den Kirke, som deres Forfædre have bygget, og som de selv Aar for Aar give Bidrag til at vedligeholde? Dette Spørgsmaal har dog væsentlig kun borgerlig Betydning, og det er desuden, som den høitærede Minister sagde, ganske rigtigt, at det, det for Diebliffet især kommer an paa i kirkelig Henseende, igrunder slet ikke ligger i dette Forslag. Det ligger ikke engang længere, saavidt jeg kan skjønne, ret i det Forslag, som tidligere har været indbragt om fri præstelig Virksomhed, men maa søges ad andre Veie. Da Forslagets Indhold saaledes væsentligt har tabt den Betydning, hvorfor man engang lagde saamegen Vægt paa det, troer jeg ogsaa, at de ærede Stillere af Endringsforslagene af denne Grund lettere kunne tage disse tilbage. Det synes ikke at være rigtigt at fremkalde en ligefrem Afstemning derom, og da vi, som alt fremhævet, kunne haabe, at Loven, om ikke i denne Samling, saa dog i en følgende, vil komme ud i den Skikkelse, hvori den foreligger, saa vil i Virkeligheden det Væsentligste dermed være naaet. Jeg troer, at det hverken er i Statens eller Kirkens Interesse, at dette Lovforslag bliver ved at gaae igjen Aar for Aar; det fremkalder ikke den bedste Aand mellem Præst og Menighed omkring i Landet, og vistnok heller ikke i det Store mellem Stat og Kirke. Jeg troer, at Kirkestyrelsen vil komme til at see, at det er i dens egen Interesse, at et Forslag som dette saa snart som muligt bliver til Lov.

W. Inthor: Det var den allerfjerdte Betragtning af den ærede sidste Taler, som jeg vilde have gjort gjældende, og jeg maa derfor slutte mig til ham i at opfordre Forslagsstillerne til at tage Endringsforslagene tilbage. Da jeg ved første Behandling af denne Sag udtalte, at jeg selv var tilbøielig til at stille Endringsforslag netop i samme Retning som de foreliggende, og der nu foreligger saadanne Forslag fra Andre, har jeg ikke villet stemme imod dem, uden at høre mig om, hvorfor jeg nødfages til at gjøre det, hvis de ikke blive tagne tilbage, uagtet jeg billiger deres Indhold. Jeg ønsker altsaa af samme Grund som den ærede sidste Taler, at disse Forslag maae blive

tagne tilbage, fordi det næsten kunde komme til at stade Sagen, naar de bleve staaende til Afstemning.

M. Olsen: Det var mig meget kjært at høre den ærede Minister udtale, at den Trang, der er tilstede til kirkelig Frihed, ingenlunde vilde fyldestgjøres ved denne Lov, hvorledes den saa end blev affattet; thi deri forekommer mig at ligge en Erkjendelse af, at det er berettiget, naar man fra den Side, hvor man troer, at Trangen er tilstede, forsøger at gaae videre i saa Henseende. Da jeg ved Sagens 1ste Behandling bestemt fraraabede at stille Endringsforslag, var det, fordi jeg havde det Haab, at den ved nogen Velvillie fra de forskjellige Sider vilde kunne bringes til Ende i denne Samling, men dette Haab er nu for en stor Deel glippet for mig ved, hvad jeg har hørt om Rigsdagens nærførestaaende Slutning. Desuagtet skal jeg, skjøndt jeg kunde være tilbøielig til at stemme for de stillede Endringsforslag, dog ikke gjøre det, men søie min Opfordring til de øvrige, der ere rettede til Forslagsstillerne, om at tage Forslagene tilbage. — Den ærede Minister hittede, at der maatte et kirkeligt Organ til, for at udtale sig om, hvorledes Folkekirken Forsatning skulde ordnes, men at dette Organ naturligtvis maatte fastsættes af Rigsdagen i Forening med Kongen. Sagen er imidlertid den, at man her, uden at dette er sleet, virkelig har opstillet et Organ, som har forsøgt at faae og til en vis Grad har faaet Magt til at bestemme, hvad der skal være Lov i kirkelige Sager, men derimod troer jeg vigtigst, at den lovgivende Magt paa det Allerbestemteste maa protestere. Vi havde en Cultusminister, som erklærede, at der var Sager, som laae paa Grændsen imellem Lovgivningsmagtens og Administrationens Afgjørelse, saaledes at det undertiden kunde være meget vanskeligt at sige, om de hørte under den ene eller den anden af disse Autoriteter, men han udtalte dernæst som en bestemt Regel, at naar en Sag var ordnet ad administrativt Veie, kunde den meget godt bagefter ordnes af Lovgivningsmagten som den, der var den høieste Autoritet, hvorimod han, naar en Sag engang var ord-